

[Udenrigsministeren]

Når jeg taler om anerkendelsesproblemet, så taler jeg om det særlige problem, der ligger i, hvorledes man kan føre Rhodesia frem til en legal status, frem til en status, som Danmark også vil betragte som legal. Rhodesias status er i øjeblikket efter britisk opfattelse – og også efter den opfattelse, en lang række danske regeringer har tilsluttet sig, som alle vesteuropæiske regeringer har tilsluttet sig, som alle FN's medlemslande har tilsluttet sig – et område under den britiske krone med indre selvstyre, et område, som har revet sig løs og gjort oprør mod hendes majestæts regering.

Det, der er spørgsmålet, er: hvorledes fører man dette område tilbage til en legal status? Her har Storbritanniens forudsætning hele tiden været, at det ville man kun gøre – og dermed kun anerkende Rhodesia som en stat – såfremt det skete på demokratisk vis, dvs. at der blev tilvejebragt en intern løsning, der hvilede på princippet én mand én stemme og på etablering af et demokratisk samfund. Det har været Storbritanniens forudsætning. Det ligger i de principper, som adskillige britiske regeringer har opstillet som deres forudsætning for at være med til at legalisere situationen, og det har også været vores holdning. Det er derfor, vi drøfter anerkendelse på en anden måde, end når vi bare taler om anerkendelse af et nyt styre i et allerede anerkendt land eller en anerkendt stat. Det er derfor, det er en anden form for anerkendelse.

Vi må naturligvis – det er jo det, hele debatten har drejet sig om, det var også det, jeg forsøgte at sige i mit indlæg allerede fra starten – vurdere alle de momenter, som nødvendigvis må indgå i vurderingen af, hvornår og hvordan det mest hensigtsmæssigt kan ske. Det er helt urimeligt, når hr. Jørgen Junior vil fremstille det, som om der i vores overvejelser kun indgår, om det nu kan betale sig eller ej. Det, som indgår med afgørende vægt, må da også være, om den tilstand, vi på et eller andet tidspunkt så anerkender, har chance for at være af blivende karakter, eller om den kun vil vare i ganske få uger. Det har selvfølgelig også afgørende betydning, hvad det er for konsekvenser, en anerkendelse vil føre med sig – vil den føre til internationale konflikter? Ingen ansvarlig regering kan da lade være med at overveje det.

Jeg forstår, at hr. Honoré er meget optaget af dette emne, men hans sidste bemærkninger tyder nu på, at han ikke interesserer sig for emnets mange forskellige sider. Der er et moralsk problem i dette her, det er klart, men der er også en vurdering og et behov for en vurdering af, hvorledes alt dette virker på internationale forhold, på sikkerhedspolitiske forhold. Det har da også noget at gøre med, om der skal være krig i området, eller om der skal være fred i området. Jeg har sagt, at vores opfattelse er den, at vi skal forsøge at gøre, hvad vi overhovedet kan for at føre parterne sammen, for at finde frem til en fredelig løsning, for dette samfunds befolkning har da ingen glæde af en meget kortvarig løsning, der går under i en international konflikt, der griber mere og mere om sig. Derfor fremstiller hr. Honoré det aldeles forkert, når han vil fremstille det sådan, at det er ham, der har moralen på sin side, og vi andre kun det gubne overlæg.

Hermed sluttede forhandlingen.

Første næstformand (Erlendsson):

Som allerede nævnt skal jeg udsætte afstemningen om de fremsatte forslag om motiveret dagsorden til mødet i morgen.

Meddelelser fra formanden:

Første næstformand (Erlendsson):

Der er ikke mere på dagsordenen.

I skrivelse af dags dato meddeler indenrigsministeren, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om generelle tilskud til amtskommuner og kommuner.

(Lovforslag nr. L 220).

Forslag til lov om ændring af lov om kommunal udligning.

(Lovforslag nr. L 221).

Forslag til lov om ændring af lov om udligning i hovedstadsområdet.

(Lovforslag nr. L 222).

Forslag til lov om ændring af lov om kommunal indkomstskat.